

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej istnienie pomocy państwa i nakazała jej zwrot od inwestorów;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 4 ust. 1 tej decyzji w zakresie, w którym Komisja wskazała inwestorów jako beneficjentów rzekomej pomocy, którzy powinni ją zwrócić;
- tytułem żądania ewentualnego, odstąpienie od wykonania ustanowionego w art. 4 ust. 1 tej decyzji nakazu odzyskania pomocy od inwestorów ze względu na to, że narusza on zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na to, iż nie można było nakazać odzyskania pomocy przed publikacją decyzji o wszczęciu postępowania w sprawie;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji i uznanie za niezgodną z prawem metodologii ustalania wartości rzekomej korzyści, którą mają zwrócić inwestorzy;
- stwierdzenie w całości lub w części nieważności art. 4 ust. 1 zaskarżonej decyzji dotyczącego zakazu „przenoszenia ciężaru odzyskania na inne podmioty” w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie zakazu stosowania lub też rzekomej nieważności postanowień umownych przewidujących możliwość żądania od podmiotów trzecich kwot, jakie inwestorzy winni zwrócić państwu hiszpańskiemu, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy tej samej decyzji, w przedmiocie której zostały wniesione skargi w sprawach T-700/13 Bankia przeciwko Komisji, T-719/13 Lico Leasing i Pequeños y Medianos Astilleros de Reconversión przeciwko Komisji oraz T-3/14 Anudal Industrial przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w ww. sprawach.

Skarżąca podnosi w szczególności zarzut naruszenia art. 107 TFUE ze względu na uznanie zaskarżonej decyzji, że rozpatrywany w niej system podatkowy mający zastosowanie do niektórych umów leasingu finansowego nowowzbudowanych statków stanowi jako całość pomoc państwa.

Zdaniem skarżącej decyzja ta narusza również art. 107 TFUE w zakresie, w jakim uznano w niej, że zgodne z ww. systemem podatkowym środki stanowią „nową” pomoc państwa.

W dalszej kolejności skarżąca podnosi naruszenie zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz art. 107, 108 i 206 TFUE ze względu na błędne określenie beneficjentów pomocy i podlegających odzyskaniu kwot, a także art. 108 ust. 3 TFUE, art. 19 rozporządzenia nr 659/1999, art. 3 ust. 6 traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na to, że w art. 4 ust. 1 zaskarżonej decyzji Komisja ustanowiła zakaz stosowania postanowień umownych przewidujących możliwość żądania od

podmiotów trzecich kwot, jakie inwestorzy winni byli zwrócić władzom hiszpańskim czy też uznała te postanowienia umowne za nieważne.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2014 r. — Banco Popular Español przeciwko Komisji

(Sprawa T-31/14)

(2014/C 61/38)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Banco Popular Español, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: E. Navarro Varona, P. Vidal Martínez, J. López-Quiroga Teijero i G. Canalejo Lasarte, abogados)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej istnienie pomocy państwa i nakazała jej zwrot od inwestorów;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 4 ust. 1 tej decyzji w zakresie, w którym Komisja wskazała inwestorów jako beneficjentów rzekomej pomocy, którzy powinni ją zwrócić;
- tytułem żądania ewentualnego, odstąpienie od wykonania ustanowionego w art. 4 ust. 1 tej decyzji nakazu odzyskania pomocy od inwestorów ze względu na to, że narusza on zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż nie można było nakazać odzyskania pomocy przed publikacją decyzji o wszczęciu postępowania w sprawie;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji i uznanie za niezgodną z prawem metodologii ustalania wartości rzekomej korzyści, którą mają zwrócić inwestorzy;
- stwierdzenie w całości lub w części nieważności art. 4 ust. 1 zaskarżonej decyzji dotyczącego zakazu „przenoszenia ciężaru odzyskania na inne podmioty” w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie zakazu stosowania lub też rzekomej nieważności postanowień umownych przewidujących możliwość żądania od podmiotów trzecich kwot, jakie inwestorzy winni zwrócić państwu hiszpańskiemu, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona zostaje ta sama decyzja, która była przedmiotem skargi wniesionej w sprawie T-29/14 Taetel przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty są tożsame z zarzutami i głównymi argumentami podniesionymi w tamtej sprawie.